

Sygn. akt IV KO 89/20

POSTANOWIENIE

Dnia 13 sierpnia 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Wąsek-Wiaderek

w sprawie zażalenia **S.** na postanowienie Prokuratora Prokuratury Rejonowej w K. z dnia 28 lutego 2020 r., sygn. akt PR Ds. (...), o odmowie wszczęcia śledztwa, na posiedzeniu w dniu 13 sierpnia 2020 r., w przedmiocie wniosku Sądu Rejonowego w K. , zawartego w postanowieniu z dnia 16 lipca 2020 r., sygn. II Kp (...) o przekazanie sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu na podstawie art. 37 k.p.k.,

postanowił
pozostawić wniosek bez rozpoznania.

UZASADNIENIE

Postępowanie sprawdzające zostało zainicjowane pismem z dnia 2 sierpnia 2019 r. skierowanym do Prokuratury Regionalnej w [...]., w związku „z uzasadnionym podejrzeniem do czynów stypizowanych m.in. z art. 232 – 241 kk w zw. z art. 231 kk”. Pismo to zostało złożone przez S. , reprezentowane m.in. przez E. M. .

Postanowieniem z dnia 28 lutego 2020 r., na podstawie art. 305 § 1 i 3 k.p.k., art. 307 § 1 i 3 k.p.k. oraz art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k., odmówiono wszczęcia śledztwa w sprawie utrudniania w nieustalonych dniach w okresie od dnia 17 kwietnia 2013 r. do dnia 7 kwietnia 2014 r. w K. , w nieustalony sposób, postępowania karnego prowadzonego przez Prokuraturę Rejonową w K. pod sygn. Ds. (...) z zawiadomienia S. , a następnie postępowania prowadzonego przez Sąd Rejonowy w K. Wydział XIV Karny pod sygn. XIV Kp (...) i złożenia w nieustalonych dniach fałszywych zeznań mających służyć za dowód w tych postępowaniach, tj. o czyn z

art. 239 § 1 k.k. i art. 233 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. – wobec braku w czynie znamion czynu zabronionego.

Postanowienie to zostało zaskarżone zażaleniem złożonym przez S. w którym odwołano się do szeregu okoliczności związanych w postępowaniami dotyczącymi ww. S. . W zażaleniu (w punkcie 1) wskazano, że dotyczy ono trzech funkcjonariuszy publicznych: prokuratora i dwóch sędziów, w tym „SSR B. S. ”.

Sprawę przekazano do Sądu Rejonowego w K. celem rozpoznania tego zażalenia.

Postanowieniem z dnia 16 lipca 2020 r., Sąd Rejonowy w K. wystąpił w trybie art. 37 k.p.k. do Sądu Najwyższego z wnioskiem o przekazanie niniejszej sprawy innemu Sądowi równorzędnemu. Uzasadniając ten wniosek Sąd wskazał, że „sprawa dotyczy, mimo jej niejasnego sprecyzowania, czynności podejmowanych m.in. przez osoby pracujące w ramach tego samego sądu czy prokuratury, z którymi tutejszy sąd współpracuje”. W dalszej części uzasadnienia podniesiono, że „dobro wymiaru sprawiedliwości – w aspekcie postrzegania działalności wymiaru sprawiedliwości przez postronnych obserwatorów – wymaga, by w sprawie nie orzekali sędziowie tutejszego sądu”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Z analizy akt sprawy wynika, że postanowienie z dnia 16 lipca 2020 r. wydał Sąd, w składzie którego zasiadała Sędzia Sądu Rejonowego B. S. , która została wskazana (jako „SSR B. S. ” - k. 5 akt sprawy PR Ds. (...)) w piśmie z dnia 2 sierpnia 2019 r. zatytułowanym „wniosek/żądanie wszczęcia postępowania z uzasadnionym podejrzeniem do czynów stypizowanych m.in. z art. 232 – 241 kk”, czyli w piśmie inicjujące postępowanie sprawdzające. Na osobę ww. Sędziego wskazuje również zażalenie S. na postanowienie z dnia 28 lutego 2020 r. (k. 8 akt II Kp (...)).

W ocenie Sądu Najwyższego, Sędzia ta była wyłączona z mocy prawa od udziału w sprawie (art. 40 § 1 pkt 1 k.p.k.), co uniemożliwiło merytoryczną ocenę wniosku złożonego w trybie art. 37 k.p.k. i skutkowało pozostawieniem go bez

rozpoznania (por. podobnie: postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 11 sierpnia 2020 r., IV KO 88/20).

Mając powyższe na uwadze, orzeczono jak w sentencji postanowienia.